

Lauren Kate • POTRAGA

Naslov izvornika

Lauren Kate

Passion

Copyright © Tinderbooks, LLC and Lauren Kate, 2011

LAUREN KATE

POTRAGA

Prevela s engleskoga
Maja Markunović

*Ako me i ne razumiješ u prvi mah, ipak se ohrabri,
ako me ne nađeš na jednom mjestu, na drugom potraži,
ja sam negdje stao i čekam tebe.*

Walt Whitman
(preveli Tin Ujević i Ivan V. Lalić)

UVOD

TAMNI KONJ

LOUISVILLE KENTUCKY, 27. STUDENOG 2009.

Prolomio se pucanj. Široka vrata bučno su se otvorila. Udarci konjskih kopita odzvanjali su stazom poput snažne grmljavine.

»Krenuli su!«

Sophia Bliss namjestila je široki obod pernatog šešira derby. Bio je tamnoljubičast, promjera sedamdesetak centimetara, a veo od šifona bio je spušten. Bio je dovoljno velik da u njemu izgleda poput prave ljubiteljice konjskih utrka, ali ipak ne toliko upadljiv da privlači nepotrebnu pažnju.

Za tu su utrku tri šešira bila naručena od iste modistice iz Hilton Heada. Jedan od njih — žut poput putra — pokrivao je sniježnobijelu glavu Lyrice Crisp, koja je sjedila gospođici Sophiji slijeva i uživala u sendviču od usoljene govedine. Drugi — slamnati šešir zelen poput morske pjene s velikom satenskom vrpcom na točkice — bio je kruna na grivi Vivine Sole, crnoj poput ugljena, koja je prekrizila ruke u bijelim rukavicama u krilu i naoko nezainteresirana sjedila gospođici Sophiji zdesna.

»Sjajan dan za utrke«, rekla je Lyrica. Sa svoje sto šezdest tri godine bila je najmlađa među starješinama Zhsmaelima. Obrisala

je mrljicu senfa s ruba usana. »Vjerujete li da sam prvi put na utrkama?«

»Pssst«, bijesno je protisnula Sophia. Lyrica je bila tako glupa. Nije bila riječ o utrkama, nego o tajnom sastanku velikih umova. Pa što ako se drugi veliki umovi nisu još pojavili? Doći će. Na to savršeno neutralno mjesto navedeno u pozivnici otisnutoj zlatnim tiskanim slovima koju je Sophia primila od nepoznatog pošiljaoca. Pojavit će se i ostali i pokazati se kako bi smislili plan za zajednički napad. Svaki tren, nadala se.

»Divan dan, divan sport«, rekla je Vivina suho. »Šteta što naš konj ne trči u krugovima poput ovih ždrebaca. Zar ne, Sophia? Teško se kladiti gdje će čistokrvna Lucinda završiti.«

»Rekla sam *pssst*«, šapnula je Sophia. »Konjanički jezik za zube! Uhode su posvuda.«

»Paranoična si«, rekla je Vivina zbog čega se Lyrica kreštavo zahihotala.

»Ja sam sve što je ostalo«, rekla je Sophia.

Nekad ih je bilo mnogo više — na vrhuncu Zhsmaelima starješina je bilo dvadeset četiri. Bila je to skupina smrtnika, besmrtnika i nekoliko prekovječnika, poput Sophije. Osovina znanja, strasti i vjere s jednim zajedničkim ciljem: vratiti svijet u stanje prije pada anđela, u onaj kratki, veličanstveni trenutak. U dobru i zlu.

U zborniku koji su zajedno napisali i potpisali stajalo je jasno kao dan: *U dobru i zlu*.

Zato što je doista moglo poći u oba smjera.

Svaka medalja ima dva lica. Lice i naličje. Svjetlost i tamu. Dobro i...

Ali i činjenica da se starješine nisu pripremili za obje mogućnosti, nije bila Sophijina greška. Ali je to postao njezin križ kada su joj jedan po jedan javili da se povlače s dužnosti. *Vaša je svrha postala odviše mračna. Ili: Standardi organizacije su pali. Ili: Starješine su uvelike skrenule s izvornog zbornika.* Kako se moglo očekivati, tjedan nakon incidenta s djevojkom Pennyweather stigao je prvi nalet pisama. Tvrdili su kako ne mogu podnijeti smrt

maloga, beznačajnog djeteta. Jedan neoprezan trenutak s bodežom i starješine su se odjednom uplašeno razbježali u strahu od bijesa mjerodavnih.

Kukavice.

Sophia se nije bojala mjerodavnih. Njihov je zadatak bio nadgledati pale, a ne pravednike. Nadzirati anđele poput Rolanda Sparksa i Arriane Alter. Dokle god ne pobjegne iz raja, svatko može malo zastraniti. Teška su vremena upravo vapila za time. Sophia je gotovo izgubila vid čitajući srceparajuće izlike ostalih starješina. Ali, čak i da je bjegunce *željela* natrag — što nije — tu se nije moglo učiniti ništa.

Sophia Bliss, školska knjižničarka koja je bila samo tajnica u upravnom odboru Zhsmaelima, sada je imala najviši položaj među starješinama. Ostalo ih je samo dvanaest. A devetorici se nije moglo vjerovati.

Preostale su samo njih tri s golemim šesirima pastelnih boja, kako se pretvaraju da se klade. I čekaju. Jadno koliko su nisko pale.

Utrka je završila. Zvučnik je isprekidano objavio tko su pobjednici i kakvi su izgledi u sljedećoj utrci. Bogatuni i pijanci oko njih klicali su ili tonuli dublje u sjedala.

A djevojka od oko devetnaest godina, platinaste kose svezane u visok konjski rep, u smeđem baloneru i s neprozirnim tamnim naočalama, polako se uspela aluminijskim stubama do starješina.

Sophia se ukočila. Što će *ona* tu?

Bilo je gotovo nemoguće odrediti kamo djevojka gleda, no Sophia se doista trudila ne zuriti. Kao da je to bilo važno — djevojka je ne bi mogla vidjeti. Bila je slijepa. Ali tada...

Izopćenica je kimnula prema Sophiji. Ah, da, te lude vide žar duša. Premda je bila slaba, Sophijina životna snaga zacijelo je još bila vidljiva.

Djevojka je sjela u prazni red ispred starješina, okrenula lice prema utrci i brzim pokretima počela prevrtati u ruci „tip“ za klađenje od pet dolara koji njezine slijepe oči nisu mogle pročitati.

»Bok.« Glas izopćenice bio je miran. Nije se okrenula.

»Doista ne znam zašto si tu«, rekla je gospođica Sophia. Bio je studeni u Kentuckiju, dan je bio maglovit, ali na njezinu čelu izbile su graške znoja. »Naša suradnja završila je kada vaše čete nisu uspjele vratiti djevojku. Koliko god onaj što sebe naziva Philipom blebetao, nećemo se predomisliti.« Sophia se nagnula prema djevojci i nabrala nos. »Svi znaju da se izopćenicima ne može vjerovati...«

»Nismo tu radi vas«, rekla je izopćenica, zureći ravno preda se. »Bili ste samo sredstvo kojim smo se željeli približiti Lucindi. I dalje nas ne zanima >suradivati< s vama.«

»U posljednje vrijeme vaša organizacija nikoga ne zanima.« Koraci na tribinama.

Mladić je bio visok i vitak, obrijane glave, odjeven u baloner jednak djevojčinom. Njegove sunčane naočale bile su plastične i jeftine, kakve su u trgovinama stajale pored baterija.

Philip je kliznuo na mjesto pored Lyrice Crisp. Kao ni izopćenica, nije okrenuo glavu prema njima kada im se obratio.

»Ne čudi me što te vidim tu, Sophia.« Spustio je sunčane naočale niže i otkrio dvije prazne bjeloočnice. »Samo sam razočaran što mi nisi rekla da si i ti pozvana.«

Lyrice se zgranula kada je vidjela užasne bijele praznine iza naočala. Čak je i Vivina izgubila hladnokrvnost i ustuknula. Sophia je iznutra kuhala.

Izopćenica je podignula zlatnu pozivnicu koju je držala između prstiju, jednaku onoj koju je primila Sophia. »Ovo smo dobili.« Samo što je njezina izgledala kao da je bila napisana Brailleovim pismom. Sophia je posegnula za pozivnicom kako bi se uvjerila, ali pozivnica je hitro nestala u djevojčinu baloneru.

»Slušajte, vi mali propalice. *Ja* sam otisnula simbol starješina na vaše zvjezdane strijele. Radite za *mene*...«

»Ispravka«, rekao je Philip. »Izopćenici ne rade ni za koga, samo za sebe.«

Sophia je gledala kako je polako pomicao glavu, pretvarajući se da prati konja u utrci. Uvijek je smatrala sablasnim kako su

ostavljali dojam da vide. A svi su znali kako je *on* samo pucnuo prstima i mnoge od njih oslijepio.

»Šteta što je niste uspjeli uhvatiti.« Sophia je osjetila da joj glas postaje piskutaviji nego što je trebao biti i da privlači poglede starijega para koji je hodao po tribinama. »Trebali smo surađivati«, bijesno je protisnula, »i uhvatiti je, a vi — vi ste podbacili.«

»Kako god, to ne bi bilo važno.«

»Molim?«

»Svejedno bi bila izgubljena u vremenu. To je oduvijek bila njezina sudbina. A starješine bi još uvijek visjeli o niti. To je vaša sudbina.«

Željela se baciti na njega, željela ga je daviti dok te velike bijele oči ne iskoče iz duplji. Njezin bodež kao da je gorio kroz torbicu od teleće kože u krilu. Da je to barem bila zvjezdana strijela. Sophia je počela ustajati s tribina kada se iza njih začuo glas.

»Molim vas, sjednite«, zatutnjao je. »Molim mir na ovome sastanku.«

Taj glas. Odmah je znala tko je. Miran i autoritativan. Zahtijevao je posvemašnju poniznost. Od njega su se zatresle tribine.

Smrtnici u blizini ništa nisu primijetili, ali Sophijin zatiljak počeo je gorjeti. Vrućina joj se prožela tijelo i otupila je. Nije to bio običan strah. Bio je to paralizirajući užas od kojeg joj se smučilo. Je li se usuđivala okrenuti?

Krajičkom oka krišom je provirila i vidjela muškarca u crnome odijelu krojenom po mjeri. Pod crnim šeširom njegova je tamna kosa bila kratko ošišana. Lice, srdačno i prijazno, nije bilo osobito dojmljivo. Obrijano lice, ravan nos, smeđe oči koje su se činile poznatim. Gospođica Sophia nije ga prije vidjela. Ali duboko u sebi znala je tko je.

»Gdje je Cam?« pitao je glas iza njih. »Pozvan je.«

»Vjerojatno se igra Boga u navjestiteljima. Poput ostalih«, izbrbljala je Lyrica. Sophia ju je blago udarila.

»Igra se *Boga*, kažete?«

Sophia je tražila riječi kojima bi ispravila takvu nesmotrenu izjavu. »Nekoliko ih je pratilo Lucindu u prošlost«, rekla je naposljetku. »Uključujući dva nefila. Nismo sigurni koliko je ostalih.«

»Mogu li znati«, rekao je glas, odjednom leden, »zašto nitko od *vas* nije odlučio poći za njom?«

Sophijino se grlo stisnulo, teško je disala. Najintuitivnije trenutke uvijek ometa panika. »Ne možemo baš, pa... Još uvijek nemamo mogućnosti da...«

Izopćenica ju je prekinula. »Izopćenicima su poduzeli korake kako bi...«

»Tišina«, zapovjedio je glas. »Poštedite me izlika. Ne služite ničemu, kao ni vi.«

Skupina je dugo šutjela. Užasavalo ih je što nisu znali kako mu udovoljiti. Kada je konačno progovorio, glas je bio blaži, ali ne manje ubojit. »Previše je toga na kocki. Ništa više ne smijem prepustiti slučaju.«

Stanka.

Zatim je tiho rekao, »Došlo je vrijeme da uzmem stvari u svoje ruke.«

Sophia je presjekla svoj uzdah na dva kako bi prikrila prestravljenost. Ali nije mogla prestati drhtati. Izravno će se uplesti? To je zbilja bila najstrašnija mogućnost. Nije mogla zamisliti da surađuje s *njim* kako bi...

»Vi se nećete upletati«, rekao je. »To je sve.«

»Ali...« Riječ je nehotice pobjegla sa Sophijinih usana. Nije je mogla vratiti. Ali što je s desetljećima njezina rada? S njezinim planovima? S njezinim planovima!

Zatim je dugo grmjelo i zemlja se tresla.

Grmljavina se odbijala o tribine i činilo se kao da je u djeliću sekunde obišla cijelo trkalište.

Sophia se šćućurila od straha. Buka kao da se srazila s njom, s njezinom kožom i samom srži. Mislila je da će joj se srce rasprsnuti.

Lyrice i Vivine stisnule su se oko nje, čvrsto sklopljenih očiju. Čak su izopćenici drhtali.

Baš kada je Sophia pomislila kako buka nikada neće prestati i da će je naposljetku ubiti, grmljavina se pretvorila u potpun muk.

Na trenutak.

Na toliko da pogleda oko sebe i shvati kako ljudi na trkalištu nisu čuli baš ništa.

Šapnuo joj je na uho: »Tvoje vrijeme u ovome pothvatu je isteklo. Da se nisi usudila stati mi na put.«

Dolje ispod njih oglasilo se zvono. Široka vrata još jednom su se treskom otvorila. Ali, sada su udarci konjskih kopita po tlu zvučali kao ništa, poput najblaže kiše koja pada na krošnje.

Prije nego što su konji prešli startnu crtu, osoba iza njih je nestala i iza sebe, na podnim daskama gledališta ostavila tek progoren otisak kopita.

PRVO POGLAVLJE

POD PALJBOM

MOSKVA, 15. STUDENOGA 1941.

Lucinda!
Dostigli su je glasovi iz mutne tame.

Vrati se!

Čekaj!

Nije se obazirala, nastavila je dalje. Odjek njezina imena odbijao se o sjenovite zidove navjestitelja i mreškao joj kožu plamenim jezičcima. Je li to bio Danielov glas ili Camov? Arrianein ili Gabbein? Preklinje li je to sada Roland da se vrati, ili je to bio Miles?

Uzvike je postajalo sve teže razaznati, zatim Luce više nije mogla prepoznati dolaze li od strane dobra ili zla. Od neprijatelja ili prijatelja. Odijeliti ih trebalo je biti lakše, ali ništa više nije bilo lako. Sve što je nekada bilo crno i bijelo, sada se pretapalo u sivilo.

Naravno, obje su se strane u jednome slagale: svi su je željeli izvući iz navjestitelja. Kako bi je *zaštitili*, tvrdili su.

Ne, hvala.

Ne sada.

Ne nakon što su uništili dvorište njezina roditeljskog doma i pretvorili ga u još jedno prašno bojište. Kada se sjetila lica svojih roditelja poželjela se vratiti, ali nije znala kako to učiniti kroz navjestitelje. Osim toga, bilo je prekasno. Cam ju je pokušao *ubiti*. Ili ono što je mislio da je ona. Miles ju je spasio, ali čak ni to nije bilo jednostavno. Uspio je odvojiti njezin odraz zato što mu je do nje bilo i *odviše* stalo.

A Daniel? Je li njemu bilo dovoljno stalo? Nije znala.

Na kraju, kada su joj prišli izopćenici, Daniel i ostali zurili su u Luce kao da ona nešto duguje njima.

Ti si naša ulaznica u raj, rekla joj je izopćenica. *Cijena*.

Što je to značilo? Do prije nekoliko tjedana nije ni znala da izopćenici postoje. A nešto su od nje željeli, dovoljno jako da se za to bore s Danielom. Zacijelo je povezano s prokletstvom zbog kojeg se Luce neprestano reinkarnirala. Ali, što su mislili da Luce može učiniti?

Je li odgovor zakopan tu negdje?

Želudac joj se okretao dok se besmisleno kotrljala kroz hladnu sjenu, duboko u bezdan mračnoga navjestitelja.

Luce...

Glasovi su počeli blijedjeti i nestajati. Ubrzo su se pretvorili u šapat. Gotovo kao da su svi odustali. Dok... nisu ponovo počeli jačati. Postajati glasniji i jasniji.

Luce...

Ne. Čvrsto je sklopila oči i pokušala ih zapriječiti.

Lucinda...

Lucy...

Lucia...

Luška...

Bilo joj je hladno, bila je umorna i nije ih željela čuti. Barem jednom željela je da je ostave na miru.

Luška! Luška! Luška!

Njezina su stopala udarila u nešto — *tup*.

Bilo je to nešto vrlo, vrlo hladno.

Stajala je na čvrstome tlu. Znala je da se više ne kotrlja, premda ispred sebe nije vidjela ništa osim prekrivača tame. Zatim je pogledala svoje tenisice Converse.

I progutala knedlu.

Nalazile su se u snježnom pokrivaču koji joj je dopirao do polovice listova. Vlaga i svježina na koju je naviknula, sjenoviti tunel kroz koji je putovala iz svojega dvorišta u prošlost, pretvarao se u nešto drugo. U nešto gdje je bjesnjela oluja i gdje je bilo posve ledeno.

Prvi put kad je Luce prošla kroz navjestitelja — iz svoje učeničke sobe u Shorelineu do Las Vegasa — uz nju su se nalazili njezini prijatelji Shelby i Miles. Na kraju putovanja naišli su na zapreku: taman sjenoviti zastor između njih i grada. Miles je jedini pročitao štivo o prolasku, pa je kružnim pokretima brisao navjestitelja dok se mutna sjena nije oljuštila. Sve do sada Luce nije znala da je uklanjao smetnju.

Ovaj put nije bilo zapreke. Možda zato što je navjestitelja pozvala strastveno i svojevrijedno i zato što je putovala sama. Ali, izlazak je bio lak. Gotovo previše. Veo tame sam se razmaknuo.

Osjetila je kako je presijeca udar hladnoće i kako joj od studeni klecaju koljena. Njezina su se rebra ukočila, od naglog i oštrog vjetra na oši su joj navrle suze.

Gdje se nalazila?

Zbog toga paničnoga skoka kroz vrijeme gotovo je zažalila. Da, morala je pobjeći, i da, željela je otkriti svoju prošlost, spasiti svoja prošla utjelovljenja od sve te boli, shvatiti kakvu je ljubav svaki put dijelila s Danielom. Osjetiti, umjesto da joj se o tome govori. Razumjeti i zatim poništiti prokletstvo, kakvo god bilo, koje je palo na nju i Daniela.

Ali ne na ovakav način. Smrznuta, sama i posve nepripremljena za mjesto i vrijeme u kojem se nalazila.

Ispred sebe vidjela je snježnu cestu i olovno sivo nebo iznad

bijelih zgrada. Čula je kako nešto u daljini tutnji. Ali, nije željela razmišljati što to sve znači.

»Čekaj«, šapnula je navjestitelju.

Magličasta sjena odlebdjela je tridesetak centimetara od vrhova njezinih prstiju. Pokušala ju je uhvatiti, ali navjestitelj joj je drhtavo izmicao. Skočila je za njim i uhvatila vlažni komadić između prstiju...

Ali, tada se u djeliću sekunde navjestitelj razbio u meke crne komade koji su pali na snijeg. Prvo su izbljედjeli, zatim nestali.

»Super«, promrmljala je. »Što ću sada?«

Uska cesta u daljini skretala je lijevo i vodila do sjenovitog raskrižja. Pločnici su bili pokriveni visokim hrapama zgrnutog snijega naguranog uz dva duga niza bijelih kamenih zgrada. Bile su vrlo neobične. Takvno što nikad dotad nije vidjela: visoke nekoliko katova s pročeljima isklesanim u nizove blještavo bijelih lukova i pomno obrađenih stupova.

Svi su prozori bili zamračeni. Luce je pomislila da je možda cijeli grad zamračen. Jedina svjetlost potjecala je od plinske ulične svjetiljke. Ako je bilo mjesečine, bila je skrivena iza debeloga sloja oblaka. S neba se opet začula buka. Grmljavina?

Luce se obgrlila rukama. Smrzavala se.

»Luška!«

Ženski glas. Promukao i oštar, kao u nekoga tko je cijeli život izvikivao naredbe. Ali, drhtao je.

»Luška, ludo jedna! Gdje si ti?«

Sada je zvučao bliže. Je li se obraćao Luce? Još je nešto bilo u tome glasu, nešto neobično što Luce nije mogla pretočiti u riječi.

Kada se hramljući pojavila iza snježnog ugla, Luce se zagledala u ženu, pokušavajući je nekamo smjestiti. Bila je vrlo niska i malo pogrbljena, možda u kasnim šezdesetima. Nezgrapna odjeća bila je prevelika za njezino tijelo. Kosu je ugurala pod debeo crn rubac. Kada je ugledala Luce, njezino se lice izobličilo u neobičan izraz.

»Gdje si bila?«

Luce je pogledala oko sebe. Samo je ona bila na ulici. Starica se obraćala njoj.

»Ovdje«, čula je sebe kako kaže.

Na ruskom.

Rukom je prekrila usta. Dakle, *to* joj je bilo toliko neobično u staričinu glasu: govorila je jezikom koji Luce nikada nije učila. Ali, ne samo što je razumjela svaku riječ, nego ga je i govorila.

»Mogla bih te ubiti«, rekla je žena. Dok je hrlila prema Luce kako bi je zagrlila, teško je disala.

Zagrlila ju je snažno za ženu tako krhke građe. Od topline tijela koje se tiskalo uz njezino nakon toliko velike studeni, Luce je poželjela zaplakati. Snažno joj je uzvratila zagrljaj.

»Bako?« šapnula je. Usne su joj bile blizu ženina uha i nekako je znala tko je ona.

»Nakon toliko noći otišla sam s posla i otkrila da si nestala«, rekla je žena. »A ti skakuješ posred ceste poput luđakinje. Jesi li danas uopće bila na poslu? Gdje ti je sestra?«

S neba je opet zatutnjalo. Zvučalo je kao da se velikom brzinom približava snažna oluja. Luce je zadrhtala i odmahнула glavom. Nije znala.

»Aha«, rekla je žena. »Nisi više tako bezbrižna.« Žmirnula je prema Luce, zatim ju je odgurnula kako bi je bolje pogledala. »Zaboga, što si to stavila na sebe?«

Luce se vrpjila dok je njezina baka iz prošloga života zurila u traperice i čvornatim prstima prelazila preko Luceine flanelske košulje. Zgrabila je Luce za kratki, zamršeni konjski rep. Ponekad mislim da si luda poput oca, neka mu je laka zemlja.

»Samo sam...« Luce je cvokotala zubima. »Nisam znala da će biti tako hladno.«

Žena je pljunula na snijeg kako bi pokazala da to neodobrava. Svukla je kaput. »Uzmi ovo prije nego što te ugrabi smrt.« Grubo je omotala kaput oko Luce, koja ga je napola smrznutim prstima pokušala zakopčati. Baka je odvezala šal s vrata i omotala ga Luce oko glave.

Velika buka s neba obje ih je prenerazila. Sada je Luce znala da nije grmljavina. »Što je to?« šapnula je.

Starica je zurila u nju. »Rat«, promrmljala je. »Jesi li zajedno s odjećom izgubila i razum? Hajde. Moramo poći.«

Dok su prelazile snijegom pokrivenu grubo popločenu ulicu i tramvajsku prugu usječenu u nju, Luce je shvatila da grad ipak nije prazan. Nekoliko automobila bilo je parkirano uz cestu, a iz mračnih uličica povremeno se čulo njištanje konja upregnutih za kočije koje su čekale naređenja. Njihovi su se ledeni dahovi grušali u zraku. Preko krovova promicali su ljudski obrisi. Niže na ulici, muškarac u poderanom kaputu pomagao je troje male djece da se provuku kroz rešetke podrumskih vrata.

Na svome se kraju uska ulica pretvorila u široku aveniju s tri traka odakle je pucao pogled na grad. Tu su bila parkirana samo vojna vozila. Izgledala su staromodno, gotovo smiješno, poput muzejskih izložaka: džipovi s platnenim krovom i golemim branici-ma, upravljači tanki poput kosti, sa sovjetskim srpom i čekićem naslikanim na vratima. Ali, osim Luce i njezine bake, na ulicama nije bilo ljudi. Osim jezovite buke na nebu, bilo je sablasno tiho.

U daljini je vidjela rijeku, a u daljini, na drugoj obali, veliko zdanje. Čak i u tami, vidjela je šiljaste tornjeve i ukrašene kupole u obliku glavica luka koji su joj bili istodobno poznati i mitski. Trebao joj je trenutak da shvati, zatim ju je prožeo strah.

Bila je u Moskvi.

A grad je bio ratno područje.

U sivo nebo podizao se crn dim koji je označivao pogođene dijelove grada. Lijevo od golemoga Kremlja, točno iza njega, i u daljini desno. Na ulicama nije bilo borbe, nije bilo znaka da su neprijateljski vojnici već ušli u grad. Ali, plamenovi na pougljenjenim zgradama, miris paleži i rata posvuda i prijatna da će toga biti još, činili su sve još gorim.

Bila je to najgluplja stvar koju je Luce u svojem životu učinila, vjerojatno u *svim* svojim životima. Roditelji bi je *ubili* da su znali gdje je. Daniel možda više nikada neće razgovarati s njom.

Ali, što ako ne budu imali priliku naljutiti se na nju? Ovdje, posred ratnog područja, Luce je mogla poginuti.

Zašto je to učinila?

Zato što je *morala*. U tolikoj panici bilo je teško iskopati tu trunku ponosa. Ali, zacijelo je tu negdje bila.

Prošla je kroz navjestitelja. Sama. Došla je na daleko mjesto i u daleku prošlost koju je morala razumjeti. To je željela. Dovoljno dugo su se prema njoj odnosili kao prema pijunu.

Ali, što sada?

Ubrzala je i čvrsto uhvatila baku za ruku. Ta žena nije mogla znati kroz što je Luce prolazila, nije imala ni pravu predodžbu o njoj, ali jedini razlog zašto je Luce nastavila ići dalje bila je suha ruka koja ju je čvrsto držala i vukla za sobom.

»Kamo ćemo?« pitala je Luce baku kada ju je povukla u drugu mračnu ulicu. Kamen za popločivanje počeo se rijediti i ulica je postala skliska. Snijeg je promoćio Luceine platnene tenisice i nožni prsti počeli su gorjeti od hladnoće.

»Po tvoju sestru Kristinu.« Starica se namrštila. »Onu koja cijele noći golim rukama kopa rovove da bi ti mogla mirno spavati. Sjećaš se nje?«

Zastali su na mjestu koje nisu osvjetljivale ulične svjetiljke. Luce je nekoliko puta trepnula kako bi joj se oči brže priviknule. Stajale su ispred nečega što je izgledalo kao vrlo dug jarak posred grada.

Tu se nalazilo barem stotinu ljudi. Svi su se umotali u odjeću do ušiju. Neki su klečali i kopali lopatama. Neki su kopali rukama. Drugi su ukočeno stajali i promatrali nebo. Nekolicina vojnika odvozila je zemlju i kamenje u tačkama i poljskim kolicima kako bi pojačali šljunčanu barikadu na kraju ulice. Njihova su tijela bila skrivena ispod debelih suknenih vojničkih kaputa koji su lepršali oko koljena, ali ispod čeličnih kaciga njihova su lica bila ispijena kao i lica civila. Lucinda je shvatila da su žene, djeca i muškarci u vojnim odorama radili zajedno, da do posljednjeg daha čine sve što mogu kako bi grad pretvorili u utvrdu i zaustavili neprijateljske tenkove.

»Kristina«, pozvala ju je baka. U glasu se čula ona ista ljubav pomiješana sa strahom kao kad je tražila Luce.

Pored nje se gotovo odmah pojavila djevojka. »Gdje si tako dugo?«

Visoka i vitka, s tamnim pramenovima koji su pobjegli ispod šešira uska oboda, Kristina je bila vrlo lijepa. Luce je progutala knedlu. Odmah je shvatila da je djevojka dio njezine obitelji.

Kristina je podsjetila Luce na Veru, sestru iz drugog prošloga života. Tijekom vremena, Luce je zacijelo imala stotine sestara. Tisuće. Sve su doživjele sličnu sudbinu. Sestre, braća, roditelji i prijatelji koje je voljela i izgubila. Nitko od njih nije znao što će se dogoditi. Svi su ostali ožalošćeni.

Možda je postojao način da se to promijeni i olakša ljudima koji su je voljeli. Možda je to dio onoga što je Luce mogla učiniti u svojim prošlim životima.

Kroz grad je protutnjao prasak. Dovoljno blizu da se tlo pod Luceinim stopalima zaljulja i da pomisli kako joj je bubnjić u desnom uhu puknuo. Na uglu su se oglasile sirene za zračni napad.

»Bako.« Kristina je uhvatila staricu za lakat. Bila je na rubu suza. »Nacisti. Tu su, zar ne?«

Nijemci. Luce je prvi put samostalno prošla kroz vrijeme i našla se točno u središtu Drugog svjetskog rata. »Napadaju Moskvu?« Njezin glas je drhtao. »Večeras?«

»Trebali smo otići iz grada s drugima«, rekla je Kristina s gorčinom. »Sada je prekasno.«

»I ostaviti tvoju majku, oca i djeda?« Baka je odmahнула glavom. »Ostaviti njihove grobove?«

»Bolje da im se ondje pridružimo«, prasnula je Kristina. Posegnula je za Luce i stisnula joj ruku. »Ti si znala za napad? Ti i tvoj prijatelj kulak? Je li to razlog zašto jutros nisi došla na posao? Bila si s njim, zar ne?«

Što je to njezina sestra mislila da je Luce znala? S kime je mogla biti?

S kim, osim s Danielom?

Naravno, Luška je zacijelo sada s njim. Ako je njezina obitelj zamijenila Lušku s Luce...

U prsima ju je stegnulo. Koliko joj je vremena preostalo prije nego što umre? Što ako Luce uspije naći Lušku prije toga?

Luška.

Sestra i baka zurile su u nju.

»Što je s njom večeras?« pitala je Kristina.

»*Idemo.*« Baka se namrštila. »Misliš da će Moskovići zauvijek držati svoj podrum otvoren?«

Propeleri bojnog zrakoplova zazujali su na nebu iznad njih. Dovoljno blizu da Luce, kada je podignula pogled, jasno vidi crnu svastiku na donjoj strani krila. Prožela ju je jeza. Zatim je još jedan prasak zatresao grad i zrak je postao gust od tamnoga dima. Pogodili su nešto u blizini. Još dva snažna praska zatresla su tlo pod njezinim nogama.

Na ulicama je zavladao kaos. Mnoštvo iz rovova počelo je odlaziti, rasuli su se po desetak uskih uličica. Neki su se gurali silazeći stubama postaje podzemne željeznice koja se nalazila na uglu, kako bi bombe dočekali ispod zemlje, drugi su nestali u tamnim vežama.

Kod sljedeće zgrade Luce je krajičkom oka ugledala kako netko trči. Bila je to djevojka njezinih godina s crvenim šeširom i u dugom vunenom kaputu. Okrenula je glavu samo trenutak, zatim je otrčala dalje. Ali to je bilo dovoljno da Luce shvati.

Bila je to Luška.

Istrgnula se iz bakine ruke. »Oprosti. Moram ići.«

Luce je duboko udahnula i otrčala niz ulicu, ravno u dim koji se počeo podizati, prema najvećim eksplozijama.

»Jesi li poludjela?« viknula je Kristina. Ali, nisu krenule za njom. Za to bi i same morale biti sulude.

Luce nije osjećala stopala dok je pokušavala trčati kroz snijeg na pločniku koji joj je dopirao do pola listova. Kada je došla do ugla kamo je vidjela da je odjurilo njezino prošlo utjelovljenje s crvenom kapom, usporila je. Zatim je suspregnula dah.

Zgrada koja je zauzimala pola ulice bila je napola srušena. Bijeli kamen bio je prošaran crnim pepelom. S jedne strane zgrade vatra je stvorila grotlo.

Eksplוזija je izbacila iz zgrade gomile neprepoznatljivih krhotina. Snijeg je bio prošaran crvenim. Luce se lecnula, zatim je shvatila kako crveni tragovi nisu krv nego komadi svile. Tu je zacijelo bila krojačka radnja. Po ulici je bilo razbacano nekoliko crnih nagorjelih vješalica s odjećom. U jarku je postrance ležala krojačka lutka. Gorjela je. Luce je morala pokriti glavu bakinim šalom kako je dim ne bi ugušio. Kamo god je stala, u snijeg su se usijecale staklene i kamene krhotine.

Trebala bi se vratiti, naći baku i sestru, one će joj pomoći da nađe sklonište, ali nije mogla. Morala je naći Lušku. Nikada prije nije bila toliko blizu svojem prošlom utjelovljenju. Luška je mogla pomoći Luce da shvati zašto je njezin život drukčiji. Zašto je Cam odapeo strijelu prema njezinu odrazu misleći kako je to ona i rekao Danielu, »Bolje da tako završi.« Bolje tako nego... kako?

Polako se okrenula pokušavajući vidjeti bljesak crvene kape u noći.

Ondje je.

Djevojka je trčala nizbrdo prema rijeci. I Luce je potrčala. Trčale su jednako brzo. Kada se Luce pognula na zvuk eksplozije, Luška je učinila isto. Bilo je to poput neobičnog odjeka Luceina pokreta. Ali, kada su došle do obale odakle su mogle vidjeti grad, Luška je stala i ukočila se baš kao Luce.

Pedesetak metara ispred Luce, osoba koja je izgledala kao da je njezin odraz u ogledalu počela je jecati.

Mnogi su dijelovi Moskve bili u plamenu. Toliko domova bilo je srušeno sa zemljom. Luce je pokušala zamisliti živote koji su te večeri u tome gradu bili uništeni, ali činili su joj se dalekim i nedostižnim, poput nečega što je pročitala u povijesnim knjigama.

Djevojka je ponovo krenula. Trčala je toliko brzo da je Luce ne bi mogla dostići čak i da je željela. Trčale su oko golemih grotla usječenih u popločenu ulicu. Trčale su pored gorućih zgrada koje

su strahovito i glasno pucketale — to čini vatra kada se širi. Prošle su pored smrskanih i prevrnutih vojnih kamiona, pougljenjene ruke visjele su sa strana.

Zatim je Luška skrenula desno i Luce je više nije vidjela. Osjetila je navalu adrenalina. Nastavila je ravno, njezina su stopala sve brže i snažnije udarala po snijegom pokrivenoj ulici. Samo očajnici trče tako brzo. Kada ih potiče nešto važnije od njih samih.

Luška je mogla trčati samo prema jednome.

»Luška...«

Bio je to *njegov glas*.

Gdje je? Na trenutak, Luce je zaboravila svoje prošlo utjelovljenje, mladu Ruskinju čiji se život mogao završiti svakog trenutka i kako Daniel nije bio njezin Daniel, premda...

Naravno da je bio.

On nikada nije umirao. Uvijek je bio tu. Uvijek je bio njezin, a ona njegova. Sve što je željela bilo je naći se u njegovu naručju, utonuti u njegov snažan stisak. On će znati što treba učiniti, on će joj moći pomoći. Zašto je prije posumnjala u njega?

Privučena njegovim glasom, potrčala je. Ali, nigdje ga nije vidjela. Ni Lušku. Ulicu dalje od rijeke, na osamljenom raskrižju, Luce je naglo stala.

Dah joj je bio zarobljen u smrznutim plućima. Duboko u uši prodirala je hladna, pulsirajuća bol, zbog ledenih trnaca u stopalima stajanje joj je bilo nepodnošljivo.

Kamo bi trebala ići?

Ispred nje nalazila se golema prazna građevinska parcela, ispunjena građevnim kamenom i odijeljena od ulice skelama i željeznom ogradom. Ali čak i u mraku Luce je vidjela da je to starija ruševina, ne nešto što je uništila bomba iz zračnog napada.

Nije bilo dojmljivo, bila je to samo ružna, napuštena rupa. Nije znala zašto je još tu i zašto je prestala trčati za Danielovim glasom...

Dok nije čvrsto uhvatila ogradu, trepnula i ugledala bljesak.

Crkva. Na mjestu te prazne rupe stajala je veličanstvena bijela crkva. Na pročelju se nalazio golem triptih mramornih lukova. Pet zlatnih tornjeva uzdizalo se visoko u nebo. Unutra su se nizovi ulaštenih drvenih klupa protezali u nedogled. Na vrhu bijelih stuba nalazio se oltar, a zidove i visoke stropove presvođene lukom prekrivale su pomno nalsikane freske. Posvuda su bili anđeli.

Crkva Krista Spasitelja.

Kako je Luce to mogla znati? Zašto je svakim atomom svoga bića osjećala kako je to ništavilo nekada bila dojmjljiva bijela crkva?

Zato što je prije nekoliko trenutaka bila tu. Na metalu u pepelu vidjela je otiske nečijih ruku. Tu je zastala i Luška, zurila je u ruševine crkve i nešto osjetila.

Luce se uhvatila za ogradu, ponovo trepnula i vidjela sebe — ili Lušku — kao djevojčicu.

Sjedila je unutra, na jednoj od klupa, u bijeloj čipkanoj haljini. Orgulje su svirale dok su ljudi dolazili na misu. Naočit muškarac koji joj je stajao zdesna zacijelo je bio njezin otac, a žena pored njega, majka. Tu je bila i baka, koju je Luce baš upoznala i Kristina. Obje su izgledale mlađe i uhranjenije. Luce se sjetila kako je baka rekla da su joj roditelji mrtvi. Ali, tu su izgledali toliko živo. Činilo se da poznaju sve, pozdravljali su svaku obitelj koja je prošla pored klupe. Luce je promatrala svoje prošlo utjelovljenje kako gleda oca dok se rukuje s lijepim plavokosim mladićem. Mladić se nagnuo preko klupe i nasmiješio joj se. Imao je najljepše ljubičaste oči.

Ponovo je trepnula i prizor je nestao. Parcela je ponovo bila tek nešto više od hrpe građevnog kamena. Smrzavala se. Bila je sama. Još jedna bomba prasnula je s druge strane rijeke, a Luce je od zaprepaštenosti pala na koljena. Prekrila je lice rukama i...

... čula kako netko tiho plače. Podignula je glavu, žmirnula u duboku tamu između ruševina i ugledala ga.

»Daniele«, šapnula je. Izgledao je jednako kao prije. Čak i u ledenoj tami gotovo je isijavao svjetlost. Plave kose kroz koju je željela zauvijek prolaziti prstima, ljubičasto-sivih očiju koje kao da

su bile stvorene kako bi zurile u njezine. Neodoljiva lica, visokih jagodica i onih usana.

Srce joj je počelo lupati, morala se čvršće uhvatiti za ogradu kako ne bi pohitala prema njemu.

Jer nije bio sam.

Bio je s Luškom. Bodrio ju je, milovao joj obraz i poljupcima brisao suze. Bili su zagrljeni, glava nagnutih u beskrajnom poljupcu. Toliko su bili izgubljeni u zagrljaju, da se činilo kako nisu zamijetili da se ulica tresе i ljulja od još jednoga praska. Izgledali su kao da na svijetu ne postoji ništa osim njih.

Između njihovih tijela nije bilo praznog prostora. Nije se moglo vidjeti gdje jedno od njih završava, a drugo počinje.

Lucinda je ustala i prišuljala se naprijed, u mraku se pomicala od jedne do druge hrpe građevnog materijala, čeznući da mu bude bliže.

»Mislila sam da te nikada neću naći«, Luce je čula kako govori njezino prošlo utjelovljenje.

»Uvijek ćemo jedno drugo naći«, odgovorio je Daniel, podignuo je s tla i čvršće privinuo uza se. »Uvijek.«

»Hej, vas dvoje!« viknuo je glas iz dovratka susjedne zgrade. »Dolazite?«

Preko trga, nasuprot praznoj parceli, mladić čije lice nije mogla vidjeti uvodio je malu skupinu u čvrstu kamenu zgradu. To je bilo mjesto kamo su krenuli Luška i Daniel. To je zacijelo bio njihov plan, zajedno naći sklonište.

»Da!« viknula im je Luška. Pogledala je Daniela. »Idemo s njima.«

»Ne«, rekao je odsječno. Prestrašeno. Luce je odviše dobro poznavala taj ton.

»Bit ćemo sigurniji ako nismo na ulici. Zar se nismo zato sastali?«

Daniel se okrenuo kako bi pogledao iza sebe. Pogledom je pretraživao baš pored mjesta gdje se skrivala Luce. Kada je nebo osvijetlila još jedna runda zlatnocrvenih eksplozija, Luška je vri-

snula i zarinula lice u Danielova prsa. Tako je samo Luce vidjela izraz na njegovu licu.

Nešto ga je mučilo. Nešto veće od straha od bombi.

Oh ne.

»Daniile!« mladić je stajao pored zgrade i još uvijek držao vrata skloništa otvorena. »Luška! Daniile!«

Svi su ostali već bili unutra.

Tada je Daniil okrenuo Lušku i primaknuo usne njezinu uhu. U sjenovitom skrovištu, Luce je sve boljelo od želje da dozna što joj je šaptao. Je li joj govorio nešto od onoga što je Daniel govorio *njoj* kada je bila uzrujana i svladana osjećajima? Željela je potrčati prema njima i odgurnuti Lušku, ali nije mogla. Nešto duboko u njoj nije joj dalo da se pomakne.

Usredotočila se na Luškin izraz lica, kao da joj o njemu ovisi život.

Možda i ovisi.

Luška je kimala dok je Daniil govorio, njezino se lice preobrazilo iz užasnuto u mirno i gotovo spokojno. Sklopila je oči. Još jednom je kimnula. Zatim je nagnula glavu, a usne su joj se polako razvukle u osmijeh.

Osmijeh?

Ali zašto? Kako? Gotovo kao da je znala što će se dogoditi. Daniil ju je uzeo naručje i nagnuo. Sagnuo se kako bi je još jednom poljubio. Čvrsto je pritisnuo usne na njezine i rukama je prolazio kroz njezinu kosu, preko bokova i svakog centimetra njezina tijela.

Bilo je to toliko strastveno da se Luce zacrvenjela, toliko prisno da nije mogla disati, toliko prelijepo da nije mogla otrgnuti pogled. Ni na trenutak.

Čak ni kada je Luška kriknula.

I planula u stup proždiruće bijele vatre.

Plamena ciklona bila je nezemaljska, kao da je tekuća, na sablastan način gotovo otmjena, poput dugog svilenog šala što se

omatao oko blijedoga tijela. Posve je progutala Lušku, kuljala je iz nje i oko nje, osvjetlivši kao na pozornici njezine udove koji su gorjeli i mlatarali, mlatarali, zatim više nisu. Daniil je nije pustio, ni kada mu je vatra oprljila odjeću, ni kada je morao pridržavati njezino opušteno, nesvjesno tijelo, ni kada je ružnim, reskim siktanjem plamen progorio njezino meso, ni kada joj je koža pougljenila i pocrnjela.

Tek kada se vatra konačno ugasila, tako brzo kao kada se utrne jedna jedina svijeća i kada se nije imalo što za pridržati osim pepela, Daniil je pustio da mu ruke padnu.

Ni u najluđim maštanjima o vraćanju u svoju prošlost, Luce nije zamislila to — svoju smrt. Bila je toliko stvarna i strašna, strašnija od njezinih najmračnijih noćnih mora. Stajala je na hladnome snijegu, paralizirana prizorom, zbog kojeg se njezino tijelo nije moglo pomaknuti.

Posrćući, Daniil se odmaknuo od pougljenjene hrpe na snijegu i zaplakao. Suze su klizile niz njegove obraze i ostavljale čiste tragove na čađi, koja je bila sve što mu je ostalo od nje. Njegovo se lice izobličilo. Ruke su mu se tresle. Luce su se činile golim, velikim i praznim, kao da su pripadale Luškinu struku, njezinoj kosi i obrazima, premda je zbog te pomisli bila neobično ljubomorna. Što zaboga učiniti s rukama kada je jedina stvar koju su željele držati odjednom i na jeziv način nestala? Jedna djevojka, jedan život — nestali su.

Bol ne njegovu licu uvukla se u Luceino srce, stegnula ga i posve ga iscijedila. Usprkos tolikoj boli i zbunjenosti, gledati njegovu patnju za nju je bilo teže.

Tako se osjećao u svakom životu.

Nakon svake smrti.

Iznova i iznova i iznova.

Luce je pogriješila kada je pomislila da je Daniel sebičan. Nije bila riječ o tome da nije mario. Nego je mario toliko da ga je to slomilo. Premda ju je još uvijek mrzila, razumjela je njegovu gorčinu i ograđivanje od svega. Možda ju je Miles volio, ali njegova se ljubav nije mogla mjeriti s Danielovom.

Nikada se neće moći mjeriti.

»Daniele!« krikнула je, izašla iz sjene i potrčala prema njemu.

Željela je vratiti sve zagrljaje i poljupce koje je gledala kako daje njezinom prošlom utjelovljenju. Zнала je da je to pogrešno, da je sve pogrešno.

Daniil ju je gledao razrogačenih očiju. Licem mu je preletio izraz očaja i užasa.

»Što je to?« rekao je polako. Optužujući. Kao da nije upravo pustio svoju Lušku da umre. Kao da je gledati Luce bilo teže nego gledati kako Luška umire. Podignuo je ruku, crnu od pepela i uperio u nju prst. »Što se događa?«

Strahovito ju je boljelo što ju je tako gledao. Stala je u mjestu i treptajem istjerala suzu iz oka.

»Odgovori mu«, rekao je netko, glas iz sjene. »Kako si dospjela ovamo?«

Luce je uvijek mogla prepoznati taj nabusiti glas. Nije morao izaći iz sjene do vrataka skloništa kako bi znala da je to Cam.

S tihim praskom i klepetom, kao da razmotava golemu zastavu, razmotao je veličanstvena krila. Raširila su se iza njega i učinila ga divnijim i strašnijim nego inače. Luce nije mogla prestat i zuriti. Na mračnu ulicu bacala su zlaćan sjaj.

Luce je žmirnula pokušavajući shvatiti prizor ispred sebe. Bilo ih je još, još likova vrebalo je iz sjena. Sada su svi prišli bliže.

Gabbe. Roland. Molly. Arriane.

Svi su bili tu. Zategnutih krila, svinutih prema naprijed. Bilo je to poput zasljepljujuće blještavog zlatno-srebrnog mora u mračnoj ulici. Izgledali su napeto. Vrhovi krila su drhtali, kao da su spremni jurnuti u bitku.

Barem jednom, Luce nije osjećala strah od njihovih veličanstvenih krila ili težine njihovih pogleda. Osjećala je odvratnost.

»Zar *svaki* put gledate?« pitala je.

»Luška«, rekla je Gabbe hladnim glasom. »Samo nam reci o čemu je riječ.«